

Sygn. akt **VIII K 128/19**

2. WYROK

3. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR del. **Marcin Kosowski**

Ławnicy: Władysława Kursa,

Bogusław Cieśla

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Łatka,

protokolant Szymon Czerwiński;

przy udziale Jerzego Mierzewskiego, Marka Skrzetuskiego Prokuratorów Prokuratury Rejonowej (...) w W.;

po rozpoznaniu w dniu: 22 października 2019 roku, 20 listopada 2019 roku, 16 stycznia 2020 roku, 27 stycznia 2020 roku, 10 marca 2020 roku, sprawy:

S. P., urodzonego (...) w W., syna M. i J. z domu M.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 kwietnia 2019 roku w W. przy ulicy (...) dokonał rozboju na osobie M. M. (2) w ten sposób że posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci kija golfowego użył przemocy w postaci kilkukrotnych uderzeń tym kijem w lewą rękę pokrzywdzonego osłaniającego głowę przed zadawanymi ciosami, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia plecak z zawartością różnych przedmiotów o ogólnej wartości 900 złotych na szkodę M. M. (2),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

orzeka:

1. uznaje S. P. za winnego popełnienia zarzucanego jemu czynu, przyjmując, że spowodował on obrażenia ciała M. M. (2) w postaci: przestawowego złamania wyrostka łokciowego lewego oraz ranę tłuczoną głowy okolicy ciemieniowej lewej, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała M. M. (2) trwającym dłużej niż 7 dni; to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

– i za to na podstawie 280 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt. 1 i § 6 pkt. 2 k.k. nadzwyczajnie łagodząc wymierza jemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności obok której na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt. 1 kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności S. P. w sprawie w postaci jego zatrzymania w dniach od 24 kwietnia 2019 roku godzina 09.50 do 25 kwietnia 2019 roku godzina 12.05; zaokrąglając w górę do pełnego dnia; przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia S. P. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatki w tym zakresie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

sędzia SR del. Marcin Kosowski

Władysława Kursa Bogusław Cieśla

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	VIII K 128/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	S. P.	W dniu 20 kwietnia 2019 roku w W. przy ulicy (...) dokonał rozboju na osobie M. M. (2) w ten sposób, że posługując się	

		<p>niebezpiecznym narzędziem w postaci kija golfowego, użył przemocy w postaci kilkukrotnych uderzeń tym kijem w lewą rękę pokrzywdzonego osłaniającego głowę przed zadawanymi ciosami czym spowodował obrażenia ciała M. M. (2) w postaci: przezstawowego złamania wyrostka łokciowego lewego oraz ranę tłuczoną głowy okolicy ciemieniowej lewej, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała M. M. (2) trwającej dłużej niż 7 dni, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia plecak z zawartością różnych przedmiotów o ogólnej wartości 900,00 złotych na szkodę M. M. (2), to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 §2 k.k. w zbiegu z art. 157 §1 k.k. w związku z art. 11 §2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
S. P. i M. M. (2) znają się z sąsiedztwa od dzieciństwa od około 30 lat. Niegdyś byli kolegami, spotykali się i spożywali wspólnie alkohol. Z czasem, po 2013 roku ich relacje uległy pogorszeniu by kolejno przerodzić się w konfliktowe. Pomiędzy nimi dochodziło do sprzeczek słownych i rękoczynów, podczas których oboje bywali osobami	Zeznania M. M. (2)	k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204	

<p>pokrzywdzonymi. Powyższe spowodowane było przeświadczeniem S. P., że M. M. (2) w 2013 roku po wzajemnej bójce przywłaszczył sobie jego zegarek - kopię zegarka marki B..</p>			
<p>Częściowo wyjaśnienia S. P.</p>	<p>k. 46, 188v-190v, 229v</p>		
<p>W nocy z 19 na 20 kwietnia 2019 roku zarówno M. M. (2) jak i S. P. po pracy spożywali alkohol w ramach tzw. "jajeczka", z tymże S. P. wspólnie m.in. z J. S. (1) przy ul. (...) M. M. (2) razem z J. S. (2) w mieszkaniu S. D.. Po spotkaniu, około godziny 5:00 , idąc ulicą (...) w W. w kierunku miejsca swojego zamieszkania przy ul. (...), około 20 metrów przed sklepem (...), przy śmietniku na wprost sklepu mięsnego, M. M. (2) i J. S. (2) przypadkiem spotkali wracającego również ze spotkania towarzyskiego S. P.. S. P. miał ze sobą dwie foliowe reklamówki z z butelką wina a M. M. (2) plecak koloru czarnego z czterema głównymi przegródkami zasuwanymi na zamek błyskawiczny i dwoma bocznymi przegródkami marki S. (...) z przyczepionym do zamka kluczem od szafki pracowniczej z zawartością: uszkodzonego telefonu</p>	<p>Zeznania M. M. (2)</p>	<p>k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204</p>	

marki X. koloru czarnego z gumowym etui, 10 sztuk jajek kurzych w wytłaczance, dezodorantu marki F. (...), otwartego opakowania gum do żucia O., bawełnianej czapki koloru niebieskiego z naszywką, otwartej paczki chusteczek higienicznych, trzech otwartych kremów do rąk N. F., T. i N., wielofunkcyjnego narzędzia metalowego, zestawu igieł i nici, czerwonej smyczy, okularów przeciwsłonecznych koloru czarnego w czarnym materiałowym etui, otwartego opakowania cukierków (...), i czarnego powerbank-u z kablem do podłączenia marki E. o łącznej wartości około 900,00 złotych. Nie posiadał natomiast zegarka - kopii marki B. należącego do S. P..			
Częściowo wyjaśnienia S. P.	k. 46, 188v-190v, 229v		
Zeznania J. S. (2)	k. 218v-219v		
Protokół przeszukania osoby	k. 8-9v		
Protokół zatrzymania rzeczy	10-14		
Protokół oględzin	k. 23-35		
Pomiędzy S. P. i M. M. (2) wywiązał się kłótnia, wymieniali się wzajemnie	Zeznania M. M. (2)	k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204	

<p>wyzwiskami. Pozostając pod wpływem silnych emocji i alkoholu, obaj dążyli do zwarcia. M. M. (2) odłożył nieopodal - przy murku - swój plecak i uniósł w górę w tzw. "gardę" ręce w kierunku S. P., Ten, nie pozostając dłużnym, również odłożył swoje torby i zbliżył się do M. M. (2), którego uderzył pięścią w lewy łuk brwiowy rozcinając go tak, że zaczęła z niego płynąć krew. Powyżsi odstępili od dalszego zwarcia, gdyż rozdzielił ich dotychczas bierny J. S. (2). M. M. (2) pozostał na wcześniejszym miejscu z J. S. (2) by opatrzyć ranę, a S. P. zabrał swoje torby i poszedł wzburzony do mieszkania przy ul. (...) oddalonego o około 300 metrów.</p>			
<p>Częściowo wyjaśnienia S. P.</p>	<p>k. 46, 188v-190v, 229v</p>		
<p>Zeznania J. S. (2)</p>	<p>k. 218v-219v</p>		
<p>W mieszkaniu przy ul. (...), w którym mieszkał wspólnie z matką J. P. (1), S. P. pozostawił posiadane torby. Czując jednak coraz bardziej wzbierający gniew i chęć rozwiązania sytuacji z M. M. (2), wrócił w poprzednie miejsce zaopatrzone w zabrane z mieszkania jeden z wielu posiadanych metalowy kij golfowy długości około 1 metra z metalową obłą</p>	<p>Zeznania M. M. (2)</p>	<p>k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204</p>	

końcówką o wadze 0,5 lub 0,35 kg.			
Częściowo wyjaśnienia S. P.	k. 46, 188v-190v, 229v		
Zeznania J. S. (2)	k. 218v-219v		
Protokół przeszukania	k. 15-17		
W poprzednim miejscu wciąż byli M. M. (2) i J. S. (2). Pomiedzy S. P. i M. M. (2) ponownie nawiązała się burzliwa kłótnia i S. P. użył posiadanego kija golfowego, którym chybił i nie trafił M. M. (2). Dostrzegł jednak nieopodal leżący czarny plecak, który zabrał. Spotkało się to z oburzeniem i oporem M. M. (2), do którego on należał. Próbował on odzyskać swoją własność, jednak otrzymał cios w/w kijem golfowym w okolice brzucha.	Zeznania M. M. (2)	k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204	
Częściowo wyjaśnienia S. P.	k. 46, 188v-190v, 229v		
Zeznania J. S. (2)	k. 218v-219v		
S. P., zakładając zabraną plecak częściowo na plecy i kijem golfowym na lewym ramieniu, odszedł al. (...) w kierunku S.. Nie udało mu się jednak oddalić, gdyż podążali za nim J. S. (2) i M. M. (2), nawołując do zwrotu zabranego plecaka lub chociażby znajdujących w	Zeznania M. M. (2)	k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204	

<p>jego wnętrzu kluczy i telefonu. W pewnym momencie, na wysokości ul. (...), doszło do eskalacji wymienianych obelg a ostatecznie to starcia fizycznego. W efekcie, S. P. zadał M. M. wiele silnych ciosów kijem golfowym w lewą rękę , którą ten ostatni bronił się przed uderzeniami. Kolejne silne uderzenia spowodowały całkowite połamanie kija golfowego i porzucenie w tym miejscu.</p>			
<p>Częściowo wyjaśnienia S. P.</p>	<p>k. 46, 188v-190v, 229v</p>		
<p>Zeznania J. S. (2)</p>	<p>k. 218v-219v</p>		
<p>W efekcie uderzeń otrzymanych od przez S. P. pięściami oraz niebezpiecznym narzędziem w postaci kija golfowego, M. M. (2) doznał:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przestawowego złamania wyrostka łokciowego lewego; - ran tłuczonych głowy okolicy ciemieniowej lewej i lewego łuku brwiowego. <p>Zdiagnozowane obrażenia ciała miały charakter obrażeń średnich. Skutkowały one naruszeniem czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni.</p>	<p>Zeznania M. M. (2)</p>	<p>k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204</p>	
<p>Dokumentacja medyczna</p>	<p>k. 71-82</p>		

Dokumentacja medyczna	k. 140-150		
Opinia sądowo-lekarska	k. 221-223		
Pomimo otrzymanych obrażeń, M. M. (2) nie odstąpił od chęci odzyskania zabranego mu plecaka i wspólnie z J. S. (2) gonili uciekającego S. P., który ostatecznie skrył się w swoim mieszkaniu przy ul. (...). M. M. (2) krzyczał pod w/w blokiem, dzwonił domofonem, jednak S. P. nie wyszedł z mieszkania. W związku z powyższym zostawił S. P. w spokoju i powiadomił telefonicznie służby ratunkowe / Policję o zaistniałym zdarzeniu. W międzyczasie, S. P. słysząc powyższe telefony, wyszedł tylnym wyjściem z mieszkania. Udał się na Plac (...), na posesję przy ul. (...), gdzie na balkonie zostawił J. S. (1) wspomniany czarny plecak wraz z zawartością.	Zeznania M. M. (2)	k. 1v-2v, 68, 191, 202v-204	
Częściowo wyjaśnienia S. P.	k. 46, 188v-190v, 229v		
Zeznania J. S. (2)	k. 218v-219v		
W dniu 27 września 2019 roku pomiędzy S. P. i M. M. (2) została zawarta ugoda mediacyjna na mocy której strony pojednały się, S. P. przeprosił M. M. (2) i jego rodzinę za zdarzenie opisane w akcie oskarżenia	Ugoda mediacyjna	k. 165	

<p>oraz, że sprawca zapłaci pokrzywdzonemu zadośćuczynienie w kwocie 11.500,00 złotych płatnej w 11 ratach, w tym pierwsza w kwocie 1.500,00 złotych płatna do 15 listopada 2019 roku a kolejne po 1.000,00 złotych płatne do 15-go każdego miesiąca. Do czasu wydania wyroku S. P. zapłacił na rzecz M. M. (2) 3 z 11 w/w rat.</p>			
<p>Potwierdzenia wykonania przelewów</p>	<p>k. 231, 232, 233</p>		
<p>Oskarżony S. P., syn M. i J. z domu M., urodzony (...) w W., jest obywatelem Polski. Posiada wykształcenie średnie z zawodu stolarz, jest kawaler i nie ma osób na utrzymaniu. Uzyskuje dochody w wysokości do (...)złoty miesięcznie jednak nie posiada żadnego majątku. Nie nadużywa i nie nadużywał alkoholu, nie nadużywał i nie zażywa środków psychotropowych ani substancji odurzających. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo, Podsądny był zdolny do udziału w postępowaniu karnym i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny.</p> <p>Zarówno w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu jak i wydania wyroku oskarżony był</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia S. P.</p>	<p>k. 46, 188v-190v, 229v</p>	

<p>osobą niekaraną, gdyż jego wcześniejsze skazania uległy zatarciu. W przeszłości był bowiem skazany wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie: z dnia 13 maja 2016 roku w sprawie sygn. akt X K 720/15 za czyny z art. 58 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. na karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata; oraz z dnia 17 sierpnia 2017 roku w sprawie sygn. akt X K 289/17 za czyn z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. na wykonaną karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.</p> <p>W ramach tej sprawy był osobą zatrzymaną w okresie od dnia 24 kwietnia 2019 roku godz. 9:50 do dnia 25 kwietnia 2019 roku godz. 12:05.</p>			
<p>Protokół zatrzymania osoby</p>	<p>k. 6-6v</p>		
<p>Postanowienie o zmianie zastosowanego środka zapobiegawczego</p>	<p>k. 52</p>		

Informacja o osobie z KRK	k. 57-59, 226-228, 241-243		
Kwestionariusz wywiadu środowiskowego	k. 131-133		
Odpisy wyroków	k. 245-245v, 246-246v		
Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w W. z dnia 25 kwietnia 2019 roku w sprawie sygn. akt PR 1 Ds. 165.2019.III z akta sprawy wyłączono do odrębnego postępowania materiały co do ujawnionego w toku sprawy suszu roślinnego.	Protokół użycia testera narkotykowego	k. 19-19v	
Protokół oględzin	k. 20-21v		
Postanowienie o wyłączeniu materiałów do odrębnego prowadzenia	k. 53		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.Ocena DOWOdów			

0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Ugoda mediacyjna	Sąd ocenił jako wiarygodną przesłaną przez (...)zawartą w dniu 27 września 2019 roku pomiędzy S. P. i M. M. (2) ugodę mediacyjną. Została ona sporządzona w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. Nadto, jej autentyczności oraz prawdziwości treści w niej zawartych nie podważała żadna ze stron, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale innych dowodów mogących dać podstawę do ich zakwestionowania.	
Potwierdzenia wykonania przelewów	Za wiarygodne Sąd ocenił przedstawione przez obrońcę pozwanego potwierdzenia wykonania przelewu z dni: 15 stycznia 2020 roku, 18 listopada 2019 roku i 16 grudnia 2019 roku – wszystkie wystawione w dniu 26 stycznia 2020 roku. Zostały one sporządzone zgodnie z obowiązującymi procedurami a ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron, jak		

	<p>również nie ujawniono w zgromadzonym materiale innych dowodów mogących dać podstawę do ich zakwestionowania.</p>	
<p>Zeznania M. M. (2)</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom świadka M. M. (2). Świadek ten dość szczegółowo opis kontekst historyczny znajomości z oskarżonym, a co szczególnie ważne wskazał szereg okoliczności towarzyszących krytycznemu zdarzeniu z dnia 19/20 kwietnia 2019 roku. Depozycje M. M. (2) nie wykazywały przy tym subiektywności charakterystycznej dla osób pokrzywdzonych. Co ważne dla oceny jego całkowitej wiarygodności – kosztem prawdziwości depozycji oskarżonego – z całą pewnością krytycznego dnia nie posiadał on przy sobie wspomnianego zegarka S. P.. Z jednej strony wiarygodnie zeznał on, że wcześniej oddał ten zegarek. Z drugiej, na posiadanie powyższego nie wskazują zeznania J. S. (2) czy też jakiegokolwiek sporządzone protokoły lub notatki urzędowe. Dalej, przy uwzględnieniu upływu czasu od krytycznych zdarzeń, opisując kolejne przedsiębrane przez siebie czynności podawał szczegóły i potrafili umiejscowić konkretne</p>	

	<p>zdarzenia w miejscu i czasie. W zasadniczych kwestiach znajdowały one pokrycie w pozostałym osobowym i nieosobowym materiale dowodowym. Sąd dostrzegł przy tym pewne drobne wewnętrzne nieścisłości w treści jego zeznań, jednak należy tłumaczyć to z jednej strony spożytym wcześniej alkoholem a z drugiej nagłością i dramaturgią zdarzeń, jakich doświadczył pokrzywdzony. W związku z powyższym, niewątpliwie treść jego zeznań stanowiła podstawę ustaleń stanu faktycznego, a jednocześnie potwierdzenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym także wyjaśnień samego oskarżonego.</p>	
<p>Częściowo wyjaśnienia S. P.</p>	<p>Wyjaśnienia S. P., jako zgodne z zebrany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy lub jako niezaprzeczone, w większości zasługiwały na przymiot wiarygodności. W realiach niniejszej sprawy, poza sporem pozostawał konflikt panujący pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym. Ponadto, nie były spornym okoliczności dotyczące przypadkowego spotkania w/w mężczyzn w nocy 20 kwietnia 2019 roku jak i przebiegu zdarzeń. Co ważne,</p>	

depozycje oskarżonego w zdecydowanej większości pozostawały zgodne z zeznaniami samego pokrzywdzonego a podsądny wielokrotnie nie stronił od obciążania swojej osoby. Należy podkreślić, że jego obszernie wyjaśnienia częściowo pozostawały praktycznie jedynym osobowym źródłem dowodowym, na podstawie którego Sąd miał możliwość odtworzenia stanu faktycznego – co w połączeniu z postawą procesową i pojednaniem się z pokrzywdzonym znalazło swój wyraz w zastosowaniu wobec instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Reasumując, wyjaśnienia oskarżonego w zakresie: znajomości z pokrzywdzonym, panującego między nimi konfliktu, okoliczności spotkania w dniu 20 kwietnia 2020 roku, przebiegu zdarzeń w tym zabrania plecaka i użycia niebezpiecznego narzędzia, oddalenie się z krytycznego miejsca, dalszego używania niebezpiecznego narzędzia a ostatecznie ukrycia zabranego plecaka były - w ocenie Sądu - dowodem, który winien być podstawą czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Oczywiście Sąd zdawał sobie sprawę z tego, że oskarżony częściowo próbował

	<p>dyskredytować wiarygodność pokrzywdzonego – co nakazywało weryfikować treść jego depozycji ze szczególną ostrożnością, jednak w niniejszej sprawie brak było podstaw, aby skutecznie podważyć w całości wiarygodność oskarżonego, mając na uwadze wskazane powyżej argumenty, przemawiające za taką, a nie inną oceną tego dowodu. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego, którym nieznacznie Sąd nie dał wiary, omówiono w dalszej części uzasadnienia.</p>	
Zeznania J. S. (2)	<p>Zeznania J. S. (2) należało uznać za wiarygodne, jednakże ich wartość dowodowa – z uwagi na ich ogólny charakter i stan w jakim był świadek, tj. pod wpływem alkoholu - polegała na potwierdzeniu depozycji M. M. (2) jak i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego. Co jednak ważne dla postępowania i na co należało zwrócić uwagę, to dostrzeżenie przez świadka zwania fizycznego między w/w mężczyznami, braku wątku dotyczącego chęci odzyskania przez oskarżonego zegarka, rozdzielenia ich, dynamiki i ogólnej chronologii zdarzeń. W tym zakresie były to depozycje cenne, dające podstawy do ustaleń stanu faktycznego.</p>	

		<p>Na uwagę zasługują przy tym zeznania świadka z k. 219v które bezpośrednio wskazują na pozostawania świadka z oboma w/w mężczyznami w dobrych relacjach i braku stronniczości treści jego zeznań.</p>	
Protokół zatrzymania osoby		<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości przedstawionemu protokołowi zatrzymania S. P.. Został on bowiem sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	
Protokół przeszukania osoby		<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości przedstawionemu protokołowi przeszukania S. P.. Został on bowiem sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	

<p>Protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości przedstawionemu protokołowi przeszukania S. P.. Został on bowiem sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	
<p>Protokół przeszukania</p>	<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości przedstawionemu protokołowi przeszukania S. P.. Został on bowiem sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	
<p>Protokół użycia testera narkotykowego</p>	<p>Sąd ocenił jako wiarygodny protokół użycia testera narkotykowego. Został on sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi</p>	

	<p>procedurami. Wynikająca z niego treść – z racji wyłączenia części materiałów do oddzielnego postępowania - stanowiła jednak wątek poboczny dla ustaleń stanu faktycznego poczynionych w tej sprawie.</p>	
Protokół oględzin	<p>Podobnie w przypadku protokołu oględzin torebki z zawartością suszu roślinnego i szklanej fiyki z nadpaloną substancją. Sąd ocenił go jako wiarygodny, bowiem został one sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. Jednakże wynikająca z niego treść – z racji wyłączenia części materiałów do oddzielnego postępowania - stanowiła wątek poboczny dla ustaleń stanu faktycznego poczynionych w tej sprawie.</p>	
Postanowienie o zmianie zastosowanego środka zapobiegawczego	<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości postanowieniu o zmianie zastosowanego środka zapobiegawczego wobec S. P.. Zostało ono sporządzone przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a jego</p>	

	<p>autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	
<p>Postanowienie o wyłączeniu materiałów do odrębnego prowadzenia</p>	<p>Sąd ocenił jako wiarygodne postanowienie o wyłączeniu materiałów do odrębnego prowadzenia. Zostało ono sporządzone przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	
<p>Informacja o osobie z KRK</p>	<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości uzyskanym informacjom o osobie z KRK. Zostały one bowiem sporządzone w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami a ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron. Znalazły również potwierdzenie w uzyskanych odpisach wyroków z Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie.</p>	
<p>Dokumentacja medyczna</p>	<p>Sąd ocenił jako wiarygodną zgromadzoną w sprawie obszerną</p>	

	<p>dokumentację medyczną M. M. (2). Została ona sporządzona w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. Nadto, jej autentyczności oraz prawdziwości treści w niej zawartych nie podważała żadna ze stron, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale innych dowodów mogących dać podstawę do jej zakwestionowania.</p>	
Kwestionariusz wywiadu środowiskowego	<p>Zdaniem Sądu, brak było podstaw aby odmówić wiarygodności i prawdziwości również uzyskanemu wywiadowi środowiskowemu. Został on bowiem sporządzony w sposób wyczerpujący, rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. Jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nim zawartych nie podważała żadna ze stron.</p>	
Opinia sądowo-lekarska	<p>Jeżeli określona okoliczność ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a do jej stwierdzenia wymagane są specjalne wiadomości, organ procesowy jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany do zasięgnięcia opinii</p>	

biegłego lub biegłych ,
bądź też instytucji
naukowej lub
specjalistycznej. Jest
oczywiste, że wiadomości
specjalne ze swej istoty
są atrybutem biegłych,
a kontrola opinii przez
organ procesowy –
siłą rzeczy – doznaje
tu pewnych ograniczeń.
Jednak obowiązkiem
Sądu korzystającego z
takiego dowodu, jest
przeprowadzenie analizy
i oceny z punktu
widzenia zasad logicznego
rozumowania oraz
sprawdzenia zupełności
opinii, kompletności
materiałów będących jej
podstawą, poprawności
zastosowanych metod
badawczych i przyjętych
sposobów wnioskowania.

W rozpatrywanej sprawie
opinia sądowo-lekarska
dr med. J. P. (2)
z dnia 20 stycznia
2020 roku została złożona
w formie pisemnej.
W sprawach bardziej
skomplikowanych,
zwłaszcza gdy w celu
wydania opinii należało
przeprowadzić określone
badania, obliczenia itp.
opinia pisemna ma
w praktyce procesowej
większy walor. Pozwala
bowiem na precyzyjniejsze
prześledzenie badań i toku
rozumowania biegłego,
opartego na nich
wynikach. Opinia biegłego
jest dowodem,
podlegającym – jak każdy
dowód – kontroli i ocenie
organu procesowego.

Dlatego też obowiązuje ustawowy wymóg, aby opinia zawierała sprawozdanie z przeprowadzonych przez biegłego czynności i dokonanych spostrzeżeń. Właściwa ocena opinii możliwa jest bowiem jedynie wówczas, gdy znane są wszystkie przesłanki, na których została oparta. Sąd Najwyższy jednoznacznie określił, że nie jest wystarczające przedstawienie przez biegłego ostatecznej konkluzji. Biegli powinni wskazać drogę, która doprowadziła ich do odpowiedzi na postawione pytania. W szczególności, opinia powinna zawierać opis metod i sposobu przeprowadzenia badań oraz określenia porządku, w jakim je przeprowadzono, a także przytaczać wszystkie argumenty oparte na stwierdzonych okolicznościach, które mają związek z badanymi faktami i są podbudowane fachowymi wyjaśnieniami biegłych. W tej właśnie części biegli uzasadniają swoje poglądy, wyrażone w końcowych wnioskach, i dlatego ta część powinna zawierać najwięcej materiału, opartego na specjalistycznej wiedzy (wyrok SN z dnia 19 września 1973 roku, III KR 187/73). Wnioski opinii powinny dotyczyć jej przedmiotu, wskazanego przez organ procesowy

w postanowieniu o powołaniu biegłego, a ponadto odpowiadać na wszystkie postawione pytania szczegółowe. Jeżeli wyniki badań nie pozwalają na wysunięcie kategoriycznych wniosków, biegły powinien wypowiedzieć się co do stopnia ich prawdopodobieństwa. Ocena przydatności dowodowej tych ostatnich wniosków należy do organu procesowego, a ostateczna do Sądu, i zależy od konfiguracji wszystkich dowodów ujawnionych w sprawie.

Zdaniem Sądu, znajdująca się w aktach sprawy w/w opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej niewątpliwie spełniają powyższe wymogi. Z tych względów Sąd uznał ją za jasną, rzetelną, wewnętrznie spójną i wyczerpującą. Ponadto, jej wiarygodność nie była kwestionowana przez strony.

Odpisy wyroków

Ostatecznie Sąd ocenił jako wiarygodne zgromadzone w sprawie odpisy wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. Stanowiły one podstawę ustaleń, czy zarzucanego czynu S. P. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, czy tuż po nim lub też czy w/

	<p>w wyroki uległy zatarciu. Zostały one sporządzone i poświadczone w sposób rzetelny i fachowy, przez osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. Nadto, ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie podważała żadna ze stron, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale innych dowodów mogących dać podstawę do ich zakwestionowania.</p>		
	<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	Częściowo wyjaśnienia S. P.	Sąd odmówił jednak wiarygodności depozycjom S. P. w zakresie części szczegółów krytycznego zdarzenia z dnia 20 kwietnia 2019 roku, co częściowo należy uznać za przyjętą linię obrony, a częściowo za wpływ doznanego stresu na możliwość zapamiętywania okoliczności. Nie wykluczone również, że częściowa „amnezja wsteczna” mogła wynikać z przyjętych przez niego	

ilości alkoholu. Brak wiarygodności oskarżonego obejmował przede wszystkim jego motywację, jaką kierował się krytycznego dnia używając niebezpiecznego narzędzia i zabierając plecak M. M. (2) – przy czym całość zdarzeń obejmując w kłamrę rzekomej chęci zwrotu wiarygodności w postaci zegarka.

Po pierwsze, oskarżony twierdził, że krytycznej nocy usłyszał obelgi oraz kpiny z zegarka, który prawdopodobnie pokrzywdzony posiadał lub posiada. Wątek ten był o tyle ważny, że całą swoją motywację oskarżony miał opierać właśnie na wymuszeniu zwrotu w/w zegarka. Co jednak zastanawiające, jednocześnie zdaniem oskarżonego do zwarcia w/w mężczyzn miało dość po obelgach usłyszanych od M. M. (2) a ona sam chciał spokojnie przejść obok niego i J. S. (2). Zdaniem Sądu, powyższe pozostawało nie tylko nielogiczne, ale również sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Należy bowiem zauważyć, że żadne dostępne materiały nie ujawniają, aby pokrzywdzony posiadał przy sobie w dniu 20 kwietnia 2019 roku w/w zegarek. Nadto, aby posiadał takowy w innym miejscu. Co więcej, skoro pokrzywdzony miałby

posiadać rzeczony zegarek, to niewyjaśnionym pozostaje dlaczego działanie oskarżonego (uzbrojonego w niebezpieczne narzędzie w postaci kija golfowego) polegało na odebraniu temu pierwszemu plecaka, a nie właśnie zegarka. Odpowiedzi na te pytania udziela M. M. (2), który w tym zakresie zeznał wiarygodnie, że powyższy zegarek owszem posiadał, jednak uprzednio dokonał jego zwrotu. W związku z powyższym, motywem agresywnego działania S. P. w dniu 20 kwietnia 2019 roku z pewnością nie mogła być chęć odebrania jego własności – skoro takowej pokrzywdzony nie posiadał.

Dalej, Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w który wskazał, że z mieszkania wziął kij golfowy do obrony, bo miał chore ucho i nie chciał się dać pobić, chciał trzymać M. M. (2) i J. S. (2) na dystans. Powyższa wersja, w kontekście wcześniejszych i dalszych zachowań podejmowanych przez oskarżonego, pozostaje nielogiczna i wysoce nieprawdopodobna a przez to sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. S. P. w swoim zachowaniu stara się łączyć a nawet traktować wymiennie

zachowania napastliwe z zachowaniami obronnymi – co czyni depozycje w tym zakresie formą nieudolnego usprawiedliwienia swoich zachowań. Z jednej strony miał być on bowiem zdenerwowany i chciał „wyjaśnić” z M. M. (2) trwający od ponad 5 lat spór, a z drugiej miał obawiać się o swoje zdrowie i używać kija do obrony. Dalej miał używać kij go obrony, jednak niewątpliwie atakował nim pokrzywdzonego w momencie zabrania plecaka a także używał go do utrzymania się w jego posiadaniu gdy M. M. (2) ruszył w pościg za swoją własnością. Co ważne pościg, który - według wiarygodnych zeznań przesłuchanych w sprawie osób – mógł zakończyć się, gdyby S. P. oddał pokrzywdzonemu znajdujące się w plecaku klucze. Ostatecznie, w momencie połamania kija golfowego na rękę pokrzywdzonego a przez to utraty niebezpiecznego narzędzia i wytworzonej przewagi, oskarżony nie zatrzymał podążających za nim M. M. (2) i J. S. (2) poprzez oddanie plecaka, a uciekał z nim dalej i skrył się. Wszystko to powyższe wskazuje na to, że S. P. w momencie powzięcia z mieszkania jednego z posiadanych kijów golfowych -znając jego właściwości fizyczne – chciał lub co najmniej

godził się na to, że użyje go wobec pokrzywdzonego jako przedmiotu czynności wykonawczej zbrodni rozboju.

Ostatecznie Sąd odmówił prawdziwości wyjaśnieniom S. P. w których twierdził, że nie miał zamiaru zabierać tego plecaka. Prawdłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony miał jednak zamiar przywłaszczenia plecaka pokrzywdzonego.

Powyższego nie zmienia fakt, że w momencie zatrzymania i przeszukania nie posiadał rzeczonoego plecaka, gdyż zostawił go J. S. (1) na posesji przy ul. (...). Za powyższym zachowanie świadczą nie tylko wiarygodne zeznania M. M. (2) i J. S. (2), ale również wyjaśnienia samego oskarżonego. Jak sam przyznał, zauważył plecak z czapką pokrzywdzonego na murku na ul. (...) i wziął go. Pokrzywdzony zbliżał się do niego wielokrotnie i doszło do pierwszego uderzenia w okolice brzucha. Miał podejść do niego J. i poprosić go, żeby oddał M. M. (2) chociaż klucze lub telefon – co spotkało się z odmową. Potem zaczęli się przemieszczać al. (...) w stronę S.. Obaj mieli iść za oskarżonym cały czas. Oskarżony

próbował się oddalić. Na wysokości ul. (...) zatrzymali się i tam miało dojść do wymiany obelg, pokrzywdzony otrzymał cios kijem golfowymi po rękę i chyba w potylicę. Oskarżony zaczął się oddalać, jednak pokrzywdzony goił go aż pod okno mieszkania S. P.. Krzyczał, ubliżał, dzwonił domofonem nad ranem. W pewnym momencie usłyszał, jak M. M. (2) wzywa Policję podając adres ul. (...) oddalili się w stronę S., więc oskarżony tylnym wyjściem wyszedł z domu. Poszedł na Plac (...) i rzucił plecak przyjacielowi na balkon. Zdaniem Sądu, powyższe wprost wskazuje, że S. P. dążył do pozbawienia M. M. (2) własności w postaci plecaka, używając przy tym kija golfowego. Powyższego plecaka nie oddał dobrowolnie ani po złamaniu kija. Natomiast wyzbył się jego posiadania w rzeczywistości w rezultacie obawy przed zawiadomioną Policją (co warte zauważenia, podczas prowadzonego przewodu sądowego, wspomniany przez oskarżonego w toku śledztwa wątek zawiadomienia Policji, był sukcesywnie pomijany lub przemilczany).

Wszystko powyższe skutkowało uznaniem wyjaśnień oskarżonego

		jedynie za częściowo wiarygodne,	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	S. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, nie pozostawił wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego S. P. w zakresie zarzucanego mu czynu. Co prawda oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu – co niewątpliwie stanowiło wyraz jego prawa do obrony - jednakże w sposób jednoznaczny			

potwierdził swój udział w rozboju.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 280 §2 k.k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonanym przy użyciu wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania a skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą i polegających na: użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Podjęcie którejkolwiek z tych czynności jest środkiem do celu, jakim jest zabór w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej. Sama groźba natychmiastowego użycia przemocy, stanowi niewątpliwie zewnętrzną emanację (werbalną lub pozawerbalną) zapowiedzi użycia przez sprawcę siły fizycznej, możliwej do zrealizowania na miejscu zdarzenia, gdzie ofiara nie będzie miała możliwości ucieczki lub innego uniknięcia zastosowania wobec niej przemocy. Celem groźby jest wpłynięcie na psychikę ofiary i złamanie w ten sposób woli jej oporu, co w konsekwencji ma stworzyć warunki do

dokonania zaboru. Groźba natychmiastowego użycia przemocy nie musi być wyrażona wprost, ale może także wynikać z faktycznego zachowania sprawcy (por. J. Satko, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 października 1992 roku, II AKR 98/92, s. 101-102).

Zachowanie oskarżonego S. P. z pewnością wyczerpywało znamiona kwalifikowanego rozboju opisanego w art. 280 §2 k.k. Oskarżony bowiem w dniu 20 kwietnia 2019 roku w W., przy ulicy (...), dokonał rozboju na osobie M. M. (2) w ten sposób, że posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci kija golfowego, użył przemocy w postaci kilkukrotnych uderzeń tym kijem w lewą rękę pokrzywdzonego osłaniającego głowę przed zadawanymi ciosami czym spowodował obrażenia ciała M. M. (2) w postaci: przezstawowego złamania wyrostka łokciowego lewego oraz ranę tłuczoną głowy okolicy ciemieniowej lewej, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała M. M. (2) trwającej dłużej niż 7 dni, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia plecak z zawartością różnych przedmiotów o ogólnej wartości 900,00 złotych na szkodę M. M. (2).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 280 §2 k.k. niezbędne jest wykazanie - oprócz znamion określonych w art. 280 §1 k.k. - faktu posłużenia się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem. Przez zabór rzeczy rozumieć należy, identycznie jak w przypadku kradzieży, pozbawienie przez sprawcę władztwa nad rzeczą jej posiadacza oraz faktyczne objęcie jej we władanie przez sprawcę.

W doktrynie podkreśla się, że wystarczającym jest, iż niebezpieczny przedmiot zostanie co najmniej okazany na początku rozboju lub w jego trakcie (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 1973 roku, III KR 32/73, OSNKW 1973, Nr 11, poz. 143; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 marca 1995 roku, II AKR 59/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 1, poz. 14). Co więcej „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem, tj. zademonstrowanie

gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu - w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (zob. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 25 czerwca 2015 roku, II AKa 45/15; wyrok SA w Katowicach z dnia 29 stycznia 2015 roku, II AKa 481/14).

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że S. P. w trakcie rozboju początkowo demonstrował a później czynnie używał niebezpiecznego narzędzia, jakim bez wątpienia był metalowy kij golfowy długości około 1 metra z metalową obłą końcówką o wadze 0,5 lub 0,35 kg wpływając negatywnie na psychikę pokrzywdzonego a następnie na jego zdrowie.

Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy (jej kradzieży) poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia, bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności (zob. wyrok SN z dnia 27 września 1979 roku, I KR 235/79). Działanie sprawcy popełniającego

rozbój składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru, druga zaś zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. W świadomości sprawcy musi więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy muszą być objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy, jak i środków do niego prowadzących.

W rozpatrywanym przypadku bez wątplenia należy przypisać oskarżonemu popełnienie zbrodni rozboju kwalifikowanego określonego w art. 280 §2 k.k., skoro w dniu 20 kwietnia 2019 roku, posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci kija golfowego, zabrał w celu przywłaszczenia plecak z zawartością różnych przedmiotów o ogólnej wartości 900,00 złotych na szkodę M. M. (2). Sąd uznał więc, że przypisany oskarżonemu czyn, okoliczności jego popełnienia oraz wina nie budzą wątpliwości.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze wnioski przedstawione w wywołanej w sprawie opinii sądowo-lekarskiej, opis czynu jak i kwalifikację należało uzupełnić (w odróżnieniu od stanu zaprezentowanej przez urząd prokuratorski) o art. 157 §1 k.k. pozostający w biegu z głównym czynem kwalifikowanego rozboju, tj. co stwierdzono w w/w opinii naruszenie narządu ciała M. M. (2) trwające dłużej niż

7 dni. Powyższe pozowało bezsporne, jednak zostało niedostrzeżone w stanowisku urzędu prokuratorskiego. Co warte zauważenia, powyższe dostrzegł również obrońca w głosach końcowych, wnosząc o zmianę kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu.

Jedynie na marginesie należało zauważyć, że Sąd nie podzielił stanowiska obrony i uznał, że zachowania S. P. nie należy postrzegać przez pryzmat art. 191 §2 k.k. czy też art. 281 k.k. - bowiem sytuacja jaka wynikała pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym nie polegała na wymuszeniu zwrotu wiarytelności. Punktem wyjściowym w tym zakresie pozostają ustalenia poczynione w toku przeprowadzonego postępowania

dowodowego, że M. M. (2) nie posiadał przy sobie ani w żadnym innym miejscu własności należącej do oskarżonego – w tym wspomnianej kopii zegarka marki B.. Jak zauważył Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w swoim wyroku z dnia 13 czerwca 2012 roku w sprawie sygn. akt II AKa 167/12: aby przyjąć działanie sprawcy w warunkach, o jakich mowa w przepisie art. 191 §2 k.k, musi istnieć wierzytelność i musi być ona w sposób bezprawny egzekwowana w odniesieniu do dłużnika lub chociażby osoby, która pośrednio ma zdolność i możliwość zaspokojenia świadczenia, będąc osobą reprezentującą interesy dłużnika, w ramach szeroko pojętego pełnomocnictwa. Ważnym jest też ustalenie, że cel, dla którego sprawca dokonuje zaboru mienia, nie jest związany z chęcią przywłaszczenia, a ze świadomością wymuszenia na dłużniku faktycznie istniejącej wierzytelności. Jeśli więc sprawca, w tak naprowadzonych okolicznościach, używa wcześniej albo równocześnie z kradzieżą przemocy wobec pokrzywdzonego, to jego zachowanie wiązać należy z przestępstwem rozboju. Dalej, działanie sprawcy nie realizuje przesłanek wynikających z treści przepisu art. 191 §2

k.k., jeżeli prowadzi do sytuacji, w której sam staje się dłużnikiem pokrzywdzonego, co ma miejsce wówczas, gdy dokonuje zaboru jego mienia, mimo że nie jest on w żaden sposób zobowiązany do świadczenia na rzecz oskarżonego i jego wcześniejsze działanie nie generowało wierzytelności, którą napastnik bezprawnie egzekwował. Wręcz przeciwnie, takie zachowanie łączyć należy z rozbojem, o ile zabór w celu przywłaszczenia rzeczy poprzedzony był okolicznościami do których odwołuje się art. 280 KK.

W okolicznościach niniejszej sprawy warto również przywołać wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 maja 2013 roku w sprawie sygn. akt II AKa 122/13, w którym stwierdzono, że art. 191 §2 k.k. nie przewiduje dokonywania przez sprawcę zaboru cudzego mienia w celu jego przywłaszczenia, a jedynie stosowanie przemocy lub groźby wobec osoby w celu uzyskania od tej osoby określonej zapłaty (wierzytelności). Aby przyjąć działanie sprawcy w warunkach, o jakich mowa w tym przepisie musi istnieć wierzytelność i musi być ona w sposób bezprawny egzekwowana

w odniesieniu do dłużnika.

Ważnym jest też ustalenie, że cel, dla którego sprawca dokonuje zaboru mienia, nie jest związany z chęcią przywłaszczenia, a ze świadomością wymuszenia na dłużniku faktycznie istniejącej wierzytelności, przy czym, co istotne, działania takie nie mogą być skierowane przeciwko osobie postronnej, niemającej wpływu na zaspokojenie świadczenia, a wartość przedmiotu zaboru nie odbiega istotnie od wysokości egzekwowanej w ten sposób wierzytelności; jeśli więc sprawca, w tak naprowadzonych okolicznościach, używa wcześniej albo równocześnie z kradzieżą przemocy wobec pokrzywdzonego, to jego zachowanie wiązać należy z przestępstwem rozboju.

Mając na uwadze powyższe należy wyrazić pogląd, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania zachowania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona występku z art. 191 §2 k.k., albowiem dla jego bytu konieczny jest zamiar kierunkowy, polegający na co najmniej subiektywnym przekonaniu sprawcy, że działa w celu zwrotu realnej i zasługującej na ochronę prawną wierzytelności. Oczywiście

wierzytelność taka nie musi powstać ex contractu, a może ona wynikać z czynu niedozwolonego, jakim poza sporem jest kradzież rzeczy (skoro sprawcę takiego zaboru można uznać za dłużnika, wobec właściciela przedmiotu kradzieży, będącego w tym wypadku wierzycielem). Jednakże bezprawna windykacja roszczenia pozbawionego elementarnych cech, o których mowa w art. 353 §1 k.c., nie może korzystać z uprzywilejowanej formy kwalifikowania czynu, jako zmierzającego do egzekwowania wierzytelności, której po prostu nie ma. W związku z tym, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego można mówić w tym wypadku o powstaniu wierzytelności i bezprawnym wymuszeniu jej zwrotu w rozumieniu art. 191 §2 k.k. czy też art. 281 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. P.	1.	1.	Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 §§1 i 2 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, dyrektywę społecznej szkodliwości czynu, która w tym przypadku była znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, dyrektywę prewencji indywidualnej - wymierzona oskarżonemu kara ma wdrożyć go do

przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstwa, konieczne jest uświadomienie, że takie zachowanie jak oskarżonego jest nieopłacalne i spotyka się z nieuchronną karą.

Sąd, wymierzając oskarżonemu kary (bezwzględną pozbawienia wolności obok której orzekając grzywnę), miał zatem na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę konieczność zachowania proporcji między społeczną szkodliwością czynu, a stopniem zawinienia. Z pola widzenia nie należało również tracić ustalenia, że w dacie czynu oskarżony pozostał osobą niekaraną (zatarcie uprzednich skazań) jak i w toku postępowania mediacyjnego doszło do porozumienia stron a pokrzywdzony uzyskał kompensatę swoich strat (odzyskanie plecaka wraz z zawartością i zadośćuczynienia) Mając na uwadze względy prewencji generalnej i

funkcję kary w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał za konieczne umocnienie przekonania w społeczeństwie, że popełnianie przestępstw – w tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – jest nieopłacalne i wiąże się poniesieniem odpowiedzialności karnej.

Przestępstwo z art. 280 §2 k.k. stanowi zbrodnię, zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Górna granica zagrożenia ustawowego wynosi natomiast 15 lat. Natomiast przestępstwo z art. 157 §1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny. Za takim stanowiskiem Sądu przemawia przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra, sposób działania sprawcy (w tym sposób i uporczywość używania niebezpiecznego narzędzia, które ostatecznie uległo zniszczeniu właśnie w skutek ataku na pokrzywdzonego) oraz pobudki jakimi się kierowali, dokonując w/w czynu zabronionego.

Jak zasadnie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach, w swoim wyroku z dnia 12 maja 2016 roku sygn. akt II AKa 91/16 „Co prawda przepis art. 280 §2 k.k. nie zna przypadku mniejszej wagi w rozumieniu art. 283 k.k., to jednak nie oznacza to, że pośród czynów objętych jego dyspozycją nie mogą mieć miejsca takie, które zawierają mniejszy od typowego ładunek społecznej szkodliwości czynu. Czasem może to oznaczać, że nawet najniższa kara przewidziana w art. 280 §2 k.k. stanowić będzie represję niewspółmiernie surową w takim znaczeniu, jak przewiduje to art. 60 §2 k.k. i przemawiać za wymierzeniem kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem”. Z powyższą przesłanką mamy do czynienia w tej sprawie.

Za okoliczności wpływające zaostrzająco na wymiar kary w stosunku do oskarżonego S. P. Sąd uznał:

- wielość czynów wchodzących w skład utworzonego zbiegu przestępstw;
- wypełnienie jednym czynem znamion przestępstw opisanych w dwóch lub więcej przepisach w ustawie karnej;

- wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu;

- działanie z zamiarem bezpośrednim;

- działanie w celu osiągnięcia wymiernych korzyści majątkowych.

Okolicznościami wpływającymi łagodząco na wymiary kary orzeczonych wobec oskarżonego S. P. były:

- wyrażona przez niego skrucha przejawiająca się w zakończonym postępowaniu mediacyjnym oraz realne wywiązywanie się z zawartych w niej zapisów (art. 23a §§1 i 6 k.p.k. w zw. z art. 60 §2 pkt 1);

- relatywnie niska wartość uzyskanego mienia, które ostatecznie pokrzywdzony w całości odzyskał;

- czynne współdziałanie z organami postępowania przygotowawczego i Sądu;

- niekaralność za przestępstwa w dacie wyrokowania,

- pozytywna prognoza kryminologiczna wynikająca z uzyskanego wywiadu środowiskowego,

co dało podstawy do zastosowania wobec w/w kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem. Stosownie do art. 60 §6 k.k. nadzwyczajne złagodzenie

kary polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju. Jeżeli czyn stanowi zbrodnię inną niż opisana w art. 60 §6 pkt 1 k.k., sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (tj. od roku).

Mając na uwadze wszystkie wyżej wymienione okoliczności obciążające i łagodzące Sąd wymierzył oskarżonemu S. P. na podstawie 280 §2 k.k. w związku z art. 11 §3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 §2 pkt. 1 i §6 pkt. 2 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, obok której na podstawie art. 33 §2 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka.

Wymierzając w/w oskarżonemu, obok kary pozbawienia wolności, karę grzywny, Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw

dokonanych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających. Ponadto, wymiar kary grzywny oskarżonemu zapobiegnie wytworzeniu u innych oskarżonych mylnego przekonania, że nie spotkała ich żadna finansowa dolegliwość za popełnione przestępstwa i dodatkowo uświadomi im ekonomiczną nieopłacalność popełniania przestępstw. Powyższe rozstrzygnięcie jest konieczne również ze względów ogólnoprewencyjnych, bowiem nie wytworzy się dzięki temu społeczne przeświadczenie, że wymiar sprawiedliwości pobbąza sprawcom podobnych przestępstw. Tak określony wymiar kary grzywny pozostaje w odpowiedniej relacji do stosunków majątkowych, dochodów oskarżonego i jego możliwości zarobkowych i jako taki nie może zostać uznany za naruszający przepis art. 58 §2 k.k.

Jeśli chodzi o stawkę dzienną wskazać należy, że oceniając stosunki

			<p>majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego należało wziąć pod uwagę, że jest on osobą młodą, zdrową, zdolną do pracy zarobkowej, tak więc ma realną możliwość kontynuowania pracy, a tym samym przy dołożeniu określonych starań ma faktyczne możliwości na zdobycie środków na zapłatę orzeczonej przez Sąd grzywny, która w sferze materialnej pozwoli mu odczuć naganność swojego zachowania.</p> <p>Wymierzone zatem oskarżonemu kary są surowe, oddają one jednak stopień winy oskarżonego oraz uwzględniają wysoki stopień szkodliwości społecznej ich czynów.</p>
--	--	--	---

<p>1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
--	--	--	--

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. P.	2.	1.	<p>Mając na uwadze, że podczas prowadzonego postępowania przygotowawczego oskarżony pozostawał osobą zatrzymaną, Sąd na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1. kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 kwietnia 2019 roku</p>

		(godzina 09:50) do dnia 25 kwietnia 2019 roku (godzina 12:05).
1.inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Wbrew wnioskowi Prokuratora i oskarżyciela posiłkowego, Sąd nie zawarł w swoim wyroku rozstrzygnięcia co do ewentualnych środków kompensacyjnych w postaci zadośćuczynienia czy też nawiązki na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.</p> <p>Należy bowiem zauważyć, że pokrzywdzony uzyskał już pełną kompensację swoich roszczeń majątkowych podczas prowadzonego postępowania mediacyjnego - zakończonego mediacją. Środek orzekany na podstawie art. 46 §1 k.k. ma charakter wyłącznie kompensacyjny i co do</p>		

niego nie stosuje się ogólnych zasad wymiaru kary (art. 56 k.k.). Naprawienie szkody jest normalną konsekwencją jej wyrządzenia przez sprawcę, który tę szkodę wyrządził (art. 415 k.c.). W przypadku szkody majątkowej ten kto ją wyrządził powinien m.in. wyrównać wszystkie powstałe w wyniku jego działania straty (art. 361 §2 k.c.). Zdaniem Sądu, zamieszczanie powtórnie powyższego rozstrzygnięcia w treści wyroku - biorąc pod uwagę, że ugoda mediacyjna (po zaopatrzeniu jej w klauzulę wykonalności) stanowi tytuł wykonawczy - stanowiłoby dodatkowe i niezasadne przysporzenie. Głównym celem środka kompensacyjnego z art. 46 k.k. jest naprawienie wyrządzonej przestępstwem szkody, a nie ukaranie lub resocjalizacja sprawcy (do czego w oczywisty sposób dążył oskarżyciel posiłkowy). Sądy w postępowaniu karnym orzekają o nim stosownie do przesłanek określonych w prawie cywilnym, a zatem po stwierdzeniu, że w dacie orzekania istnieje wymagająca naprawienia szkoda w rozumieniu art. 361 k.c. Jak zauważył Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z dnia 22 lutego 2019 roku w sprawie sygn. akt VI CSK 597/17: Sąd

<p>karny nie orzeka o obowiązku naprawienia szkody, jeżeli roszczenie odszkodowawcze jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, a w sytuacji, gdy orzeczone środki karne nie pokrywają całej szkody, pokrzywdzony może dochodzić dalszych roszczeń w postępowaniu cywilnym.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3.</p>	<p>Ostatecznie, mając na uwadze sytuację rodzinną oskarżonego, osiągnięte przez niego dochody i możliwości zarobkowe, zaprezentowaną przez niego postawę procesową oraz orzeczone wobec niego liczne dolegliwości natury fiskalnej, Sąd zwolnił S. P. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatki w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa.</p>	
<p>1.Podpis</p>		
<p>sędzia (del.) Marcin Kosowski</p>		